

Fellinger Károly

Szárnyak ég nélkül

(Tózsér Árpádot hallgatva)

János régen fiatal már, púp a múlt hátán, vagy inkább egy teli krumpliszák, a rothadás szaga, amit érez, elszáll, új visszapillantó tükör a honvágy.

János, ha botorkál, kiköt a lyukas, félig elsüllyedt fűzfaladiknál, és eszébe jut a félig teli pohár története a naplemente után.

János kivár, a megvilágosodás árnyékán áll, árva, biztos kettőspont, lábnyoma az anyaföldet hizlalja, felemelt ujja átböki az eget.

*

János akkor tartja magát lelkesnek, ha a halottasházban a temetés előtt leszenteli a hullát, de elérzékenyül, néha még a könnye

is kicsordul, ami színészkedésnek tűnhet a halott csukott szemében, nem beszélve a hozzátartozókról, úgy néznek rá, miképpen Mózes az égő

csipkebokorra, amitől az elhunyt hangját meghallva, a pap lenéz a vén anyaföldre, minden ember egy szám a Teremtő noteszében, a neveknek

csak jelentésük van, szerepük nincsen,
Jánost az atyai idő ráviszi
egyenest a hídra, nem viszi rá a
lélek, hogy ellentmondjon, hátra nézzen.

*

János szerint a nehezen, betegen
levetett, ágyra hányt ruhaneműnél
nincs szánalmasabb a világon, abból
a nadrágból, abból a pulóverból

nem lehet kibújni, ha rájuk tekint
a szem, meglátja gazdájuk legmélyebb
titkát, a tudás és a függetlenség
osztozkodik rajtuk, szabad a vásár.

János szerint a hallgatás kilép a
csendből, mint az üres kocsmából, ahol
csak a zene szól, vagyis arról van szó,
Isten leghűbb társa a legutolsó.

A félretaposott láb már maga is
cipő, le van gyúrva a hátsó része,
a Teremtőnek, aki mindenben a
legelső, aki parancsol és trónol,

muszáj volt megalkotnia az embert,
nem tehetett mást, nélküle nincs helye,
s idő se lenne, ami előbb-utóbb
mindig kideríti az igazságot.